

106. møde

Torsdag den 20. august 1987 kl. 13.00

Dagsorden:**1) Eventuelt: Anden behandling af lovforslag nr. L 251:**

Forslag til lov om fornyelse af visse overenskomster inden for edb-området.

Af arbejdsministeren (Henning Dyremose).

2) Eventuelt: Anden behandling af lovforslag nr. L 252:

Forslag til lov om fastsættelse af vilkår for speciallægehjælp m.v. efter lov om offentlig sygesikring.

Af indenrigsministeren (Enggaard).

Samtykke til behandling:**Formanden:**

De to på dagsordenen opførte sager kan kun med Tingets samtykke behandles i dette møde, men hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg samtykket som givet. (Ophold). Det er givet.

Man gik da til:

1) Anden behandling af lovforslag nr. L 251:

Forslag til lov om fornyelse af visse overenskomster inden for edb-området.

Af arbejdsministeren (Henning Dyremose).

(FremSAT 18/8 87. Første behandling 18/8 87. Betænkning 19/8 87).

Der var stillet 1 ændringsforslag i betænkningen.

Uden for betænkningen var der ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslagets paragraffer, ændringsforslaget og spørgsmålet om lovforslagets overgang til tredje behandling sattes til forhandling under ét.

Forhandling**Kaj Poulsen (S):**

Vi har under udvalgsarbejdet stillet et ændringsforslag til § 12, stk. 2, hvori der står, at ændringerne i de fornyede overenskomster tidligst har virkning, når folk er gået i arbejde, og vi har undersøgt hos ministeren, om ikke en sådan paragraf var ny i forhold til, hvad der har været praksis her i Tinget.

Vi har fået en række besvarelser fra ministeren, hvori han dokumenterer, at der har været lignende tilfælde.

Vi må sige, at hvis ministeren og regeringen vil kunne regne med Socialdemokratiets velvilje, når der skal gennemføres nødvendige lovforslag og de skal gennemføres hurtigt, må vi også gå ud fra, at de svar, ministeren giver udvalget, er sandfærdige. Ministeren har ikke været sandfærdig i denne sag.

Ministeren har fortalt udvalget – hvad man også kan se af de borgerlige partiers betænkningssbidrag – at den praksis, som § 12, stk. 2, omhandler, har været gældende siden 1981.

Ministeren var dog så fair, da vi gik ham på klingen i udvalget, at sige, at det var en praksis, ministeren og regeringen ønskede indført, men alligevel kommer man med et betænkningssbidrag, som taler om en praksis, der har været gældende i en årrække.

Jeg har gjort mig den ulejlighed at finde det lovforslag fra 1981 frem, som ministeren hentyder til, og jeg vil godt spørge ham: hvor i dette lovforslag står der, at virkningerne af overenskomsten først indtræder efter arbejdsstandsningsens ophør? Det står ikke med ét ord beskrevet i lovforslaget. Sandheden er, at i 1981 vedtog Folketinget at ophøje en forligsskitse, som var forhandlet mellem parterne, til lov. Af lovforslagets bilag, side 5, fremgår det, at overenskomsten træder i kraft den 4. maj, og af forligsteksten, side 3, fremgår det, at lønforhøjelserne skal træde i kraft den 4. maj.

Der er altså ingen præcedens for, at Folketinget ændrer på de aftaler, som kan være indgået, og at Folketinget ikke selvstændigt

[Kaj Poulsen]

lovgiver om noget. Dertil kommer, at lovforslaget i 1981 først trådte i kraft ved bekendtgørelsen på et senere tidspunkt, nemlig den 6. maj. Der er således ikke i den besked, vi har fået fra ministeren, nogen som helst sandfærdighed.

Jeg vil godt sige til ministeren, at hvis han regner med, at Folketinget skal kunne arbejde med hastesager, må han sørge for, at de svar, vi får i udvalget, i det mindste er sandfærdige.

Derudover har ministeren i bilaget til lovforslaget forsøgt at tilsløre grundlaget for, at lovforslaget skal behandles, nemlig at politiet, det parlamentariske arbejde osv. hurtigt kunne blive inddraget. Det kunne give Folketinget det indtryk, at det var meget nødvendigt, at der blev grebet ind hurtigt, og det kunne være, at der var nogle, der havde taget hensyn til netop de bemærkninger i bilaget.

Det er under udvalgsarbejdet blevet klargjort, at fagforeningen PROSA har meddelt ministeriet, at man ikke agter at inddrage disse følsomme områder under konflikten, men da vi under udvalgsarbejdet forelagde dette for ministeren, fik udvalget den besked: jamen det har jo. . . .

Formanden:

Man må ikke referere fra udvalgsarbejdet.

Kaj Poulsen (S):

Da jeg spurgte ministeren i udvalget, hvordan vi skulle holde os orienteret, fik jeg det klare svar, at det havde været offentliggjort i dagspressen.

Ministeren henviser altså den parlamentariske forsamling til at få sine oplysninger gennem dagspressen, mens han i øvrigt i et andet bilag siger, at den kan man ikke henholde sig til, for det er ikke sikkert, det er rigtigt, det, der står der, og ministeren vil meget gerne være sikker på, at det er rigtigt. Det er for lemfældig en behandling af sager, som regeringen selv mener skal hurtigt igennem, og hvis en sådan optræden fra regeringens side over for udvalget fortsætter, kan vi ikke garantere for, at det parlamentariske arbejde kan fortsætte.

Jeg skal herefter gå over til lovforslagets indhold, og vi har altså stillet ændringsforslag om, at § 12, stk. 2, udgår, fordi der ikke er den præcedens, ministeren omtaler. Mini-

steren ønsker en praksis indført, en praksis, som han også anvendte ved lovindgrebet i 1985. Det er ministerens eget ansvar. Vi er ikke enige i, at denne praksis skal indføres, og det er baggrunden for, at vi har stillet dette ændringsforslag, som vi naturligvis håber at vi får flertal for.

Derudover kan vi sige, at behandlingen af lovforslaget har vist, at det, der står i forslaget om, at regeringen har taget overenskomststafetten på det offentlige område og overført den til dette område, hverken mere eller mindre, er korrekt, og det er baggrunden for, at vores indstilling til lovforslaget ikke er ændret; men vi må advare ministeren imod at tage så lemfældigt på, hvad det er for oplysninger, Folketinget får, som det er sket i denne sag, for det kan få konsekvenser for hestebehandlinger senere. Vi vil i hvert fald ikke ret gerne ind i en situation, hvor Folketingets medlemmer efter at have modtaget oplysninger fra ministeren selv må rende land og rige rundt for at kontrollere, om ministeren nu taler sandt i de svar, vi får. Vi håber, at dette er et engangstilfælde, og at det aldrig sker mere.

Connie Hedegaard (KF):

Overenskomster og altså lønforhøjelser skal gælde med tilbagevirkende kraft, foreslår Socialdemokratiet nu. Mon ikke en del mennesker vil have svært ved at se det rimelige i, at mennesker, der i et job har accepteret visse vilkår, skal kunne forvente disse ændret med tilbagevirkende kraft, før man er blevet enig om noget andet. Det logiske synes dog at være, at ændringer træder i kraft, når den hidtidige aftale mellem arbejdsmarkedets parter er ændret. Det andet virker ikke logisk.

Men nu er det jo hverken fornuft eller logik, dette først og fremmest handler om. Nej, det er især spørgsmålet om praksis, der har interesseret hr. Kaj Poulsen og hr. Ole Espersen, men her har vi både konkrete eksempler på og arbejdsrettspecialisters ord for, at det faktisk er ganske almindeligt, at lønforhøjelser først træder i kraft, når der foreligger en aftale eller et indgreb.

Sådan var det f.eks. i forbindelse med slagterikonflikten i 1981, hvor Folketinget ophøjede en af parterne indgået aftale til lov. Lønforhøjelsen trådte i kraft ved lovens

[Connie Hedegaard]

kundgørelse. Dette blev accepteret af daværende arbejdsminister Svend Auken, lige så vel som det lå i forligsaftalen mellem arbejdsgiverne og Nærings- & Nydelsesmiddelarbejderforbundet. Ja, under andenbehandlingen sagde daværende justitsminister Ole Espersen ifølge Folketingets forhandlinger 1980-81, sp. 10487, på et spørgsmål om ikrafttræden:

»Når det i ændringsforslaget siges, at loven har virkning fra den 5. maj, skal jeg sige, at »virkning« normalt har noget at gøre med de økonomiske virkninger. De kunne indtræde fra i dag kl. 9, men selve håndhævelsen efter grundloven må forudsætte, at der er sket en egentlig kundgørelse. . . «.

Siden har vi set samme praksis i forbindelse med overenskomstindgrebet i 1985 og sidst i foråret i forbindelse med lægekonflikten. Ingen herinde satte ved de lejligheder spørgsmål ved denne del af den pågældende lovgivning, så det er da lidt mærkeligt, at der nu pludselig her, hvor man ellers skulle mene at vi alle sammen var interesseret i i hvert fald ikke at forlænge debatten unødigt, skal gøres en så stor sag ud af noget, alle tidligere har accepteret.

Men hvis Socialdemokratiet ikke har eksempler nok i de bilag, vi har fået i arbejdsmarkedsudvalget, kan vi da også tage et helt frisk eksempel, f.eks. den overenskomst, som vagt- og sikkerhedsfunktionærerne indgik i søndags. Her er parterne enedes om, at lønforhøjelser gives fra arbejdets genoptagelse. Det kan da næppe være forbundsformand for vagt- og sikkerhedsfunktionærerne og folketingskandidat for Socialdemokratiet Hans Jørgen Jensen, der har bedt Socialdemokratiet om at give bedre vilkår for de bedrelønnede edb-folk. Han må da i øvrigt også sammen med os andre undre sig over, om det virkelig er socialdemokratisk arbejdsmarkedspolitik, at statsindgreb skal give bedre vilkår for lønmodtagerne end dem, ansvarlige organisationer selv forhandler sig frem til.

Endelig vil jeg fremhæve det interessante i, at Socialdemokratiet og SF, som i øvrigt ikke er enige om imponerende meget, pludselig her er enige om, at lønforhøjelser skal have tilbagevirkende kraft, hvilket ud over at være besynderligt i al almindelighed da i særdeleshed er besynderligt i betragtning af, at det vil begunstige de medlemmer, som ik-

ke er sendt i strejke af deres forbund, mens de strejkende betaler prisen for eventuelt opnåede forbedringer.

Man må sige, at der er bevægelse i de såkaldte arbejderpartiers solidaritetsbegreber, så der er ikke noget at sige til, at flere og flere lønmodtagere finder andre partier at stemme på – men det er naturligvis ikke noget, Det Konservative Folkeparti beklager.

(Kort bemærkning).

Kaj Poulsen (S):

Ja, sådan kan det jo gå, når man har skrevet en ordførertale, inden man har hørt de andre ordførere. Nu har jeg stået og dokumenteret her, hvad det var, der skete i 1981, og så hjælper det jo ikke, at fru Connie Hedegaard siger det modsatte.

I forslaget i 1981, som blev fremsat den 4. maj af arbejdsministeren, er det eneste, der står om ikrafttræden, det, der står i § 5: »Loven træder i kraft ved bekendtgørelsen i Lovtidende.« Loven blev bekendtgjort i Lovtidende den 6. maj. I forligsteksten, som er ophøjet til lov, står der på side 5 i bilaget, øverst i højre spalte: »Overenskomsten m.v. træder i kraft den 4. maj 1981.« Altså to dage før loven er vedtaget.

Der er således ingen praksis, der kan sammenlignes med denne. Folketinget har ophøjet en forligstekst til lov, hvori parterne har aftalt, at sådan skulle det være. Det er ikke Folketinget selv, der lægger en paragraf ind, som ministeren gør i denne sag. Men fru Connie Hedegaard må prøve at lytte efter; så går det ikke så galt, når man har skrevet talen på forhånd.

(Kort bemærkning).

Connie Hedegaard (KF):

Jeg ved ikke, hvem det er, der skal lytte. Hr. Kaj Poulsen bliver ved med at tale om lovforslaget. Jeg nævnte ikke lovforslaget. Jeg nævner den diskussion, vi har haft nu i efterhånden flere dage om, hvad der er praksis i arbejdsretlig henseende, og jeg siger bare, at dengang var der ingen, der satte spørgsmålstejn ved, at der ikke blev ikrafttræden med tilbagevirkende kraft. Tværtimod sagde den daværende socialdemokratiske justitsminister på talerstolen, at når man talte om virkning, talte man om økonomisk

[Connie Hedegaard]

virkning, og da var det logisk, at ikrafttrædelse skete i forbindelse med lovens vedtagelse.

(Kort bemærkning).

Ole Espersen (S):

Jeg vil gerne tilslutte mig den kritik, som hr. Kaj Poulsen er fremkommet med vedrørende de oplysninger, der er givet til Folketingets arbejdsmarkedsudvalg. Ministeren fik faktisk flere chancer for at give korrekte oplysninger, men undlod at bruge disse chancer, og vi måtte til sidst konstatere – det har hr. Kaj Poulsen redegjort for – at der virkelig var givet helt forkerte oplysninger, hvad vi dybt må beklage. Det drejer sig om to væsentlige punkter i lovforslaget.

Det spørgsmål, som fru Connie Hedegaard nu rejser, har ikke spor med den sag at gøre. Det, fru Connie Hedegaard nævner, drejer sig om lovens formelle ikrafttræden og håndhævelse. Vi diskuterer de nye, de forlængede overenskomsters virkning, og her står Folketinget fuldstændig frit med hensyn til, hvorvidt disse skal forlænges fra de gamle overenskomsters udløb eller fra arbejdsstandsningernes ophør.

Det, der blev konstateret under behandlingen i arbejdsmarkedsudvalget, var, at den praksis, som ministeren henviser til skulle eksistere på dette område, ikke eksisterer. Tværtimod. Det, vi kan se, er, at praksis snarere er den modsatte. Men det problem, fru Connie Hedegaard nævner, har intet som helst med den sag at gøre; det drejer sig om praktiske spørgsmål som kundgørelsen i Lovtidende, og det er ikke noget spørgsmål her.

(Kort bemærkning).

Connie Hedegaard (KF):

Jeg vil godt bede hr. Ole Espersen bekræfte, at i forbindelse med den famøse slagterikonflikts løsning i 1981 under en socialdemokratisk regering blev der ikke givet lønforhøjelser med tilbagevirkende kraft fra den hidtidige overenskomstperiodes udløb.

(Kort bemærkning).

Kaj Poulsen (S):

Jeg er lidt ked af det, for ved første behandling var fru Connie Hedegaard utrolig skarpsindig. Folketinget vedtager en lov, som

træder i kraft ved bekendtgørelsen i Lovtidende den 6. maj. Folketingets vedtagelse har tilbagevirkende kraft fra det tidspunkt, som står i loven, nemlig den 4. maj, der er det tidspunkt, der står i aftalen mellem parterne, og det er derfor, vi bebrejder arbejdsministeren, at han har brugt forkerte forslag i sin argumentation for, at dette skulle være praksis. Praksis er indført af denne regering ved lovindgrebet i 1985, hvor regeringen kun spurgte Det Radikale Venstre og gennemførte det hen over hovedet på alle andre, også organisationerne, og derefter har ministeren – hvis vi kan tro på hans oplysninger – også haft held til at gennemføre det ved lægekonflikten. Der er altså ingen lighed i forhold til 1981-loven, for da var der forskel på datoen for ikrafttrædelsen og virkningen.

(Kort bemærkning).

Connie Hedegaard (KF):

Det kan altså ikke nytte noget, hr. Kaj Poulsen. Den diskussion, vi har haft her, drejer sig om, hvorvidt lønforhøjelserne skal træde i kraft, i det øjeblik vi nu vedtager at få løst denne konflikt, eller vi skal følge hr. Kaj Poulsens og Socialdemokratiets ændringsforslag, så de skal have tilbagevirkende kraft, og jeg går ud fra, at man dermed mener til overenskomstperiodens almindelige udløb. Det, jeg sammenligner med, er slagteriarbejderkonflikten i 1981, hvor overenskomsten udløb den 1. april, mens lønforhøjelsen ikke trådte i kraft før i maj 1981.

(Kort bemærkning).

Ole Espersen (S):

Jeg skal for så vidt ikke bebrejde fru Connie Hedegaard, at hun lider af en vis form for usikkerhed vedrørende dette emne. Det skyldes jo, at de oplysninger, der er givet i arbejdsmarkedsudvalget, er så utrolig ringe. Men efter at vi har boret i det, fremgår det dog, at der er vældig forskel på den situation, hvor der foreligger et forhandlingsresultat eller et mæglingforslag, der har et indhold, der også vedrører ikrafttræden af lønændringerne, og den situation, hvor der intet af den karakter foreligger. Det er forskellen, og derfor er henvisningen til situationen i 1981 helt uden interesse.

[Ole Espersen]

Hertil kommer så, at man i bemærkningerne fra regeringspartierne i betænkningen i dag henviser til en fremstilling af teoretisk karakter af Per Jacobsen – man har oven i købet henvist til sidetallet, som er 248 i tredje udgave af »Kollektiv Arbejdsret« – og dér står der præcis det, som hr. Kaj Poulsen og jeg siger her, så jeg kan kun henvise fru Connie Hedegaard til at læse det, som hendes eget parti har refereret til.

(Kort bemærkning).

Connie Hedegaard (KF):

Det skal også blive den sidste. Jeg skal bare konstatere, at det er interessant at høre, at et folketingsindgreb ifølge hr. Ole Espersen skal give bedre vilkår for lønmodtagere end aftaler indgået mellem parterne, for det er det, der ligger i Socialdemokratiets ændringsforslag. Jeg synes, det er et interessant synspunkt fra dansk arbejderbevægelses tidligere så stolte frontkæmper.

(Kort bemærkning).

Ole Espersen (S):

Det forekommer mig, at regeringen og regeringspartierne adskillige gange har sagt både offentligt og her i salen, at PROSAs medlemmer skal have præcis den samme stilling, som man har fået efter de øvrige overenskomster, men det forudsætter da også, at der bliver tale om det samme ikrafttrædelsestidspunkt, og det er kun det, vi ønsker. Det er regeringens egne udtalelser, vi ønsker at følge op i forbindelse med ændringsforslaget.

Carsten Andersen (SF):

Konfliktens egentlige baggrund fik vi også afklaret lidt under udvalgsarbejdet: nok er det pengespørgsmål, som skiller parterne, men vi fik da også afklaret, at man faktisk havde nærmet sig temmelig meget til hinanden, sådan at vi må forstå, at der egentlig kun var ganske kort til, at man kunne være blevet enige, hvis man havde bestræbt sig på det. Men et af de punkter, som man stødte sammen på, er den borgerlige regerings arbejdsmarkedspolitik og løn- og ansættelsespolitik, nemlig individualisering og præmiering for en særlig indsats. Dér har PROSA sagt nej. De ønsker at fastholde en kollektiv

bedømmelse af arbejdsindsatsen, og at det er den, der skal være gældende.

Man har egentlig med næb og kløer strittet imod at få indført fedterovstillægget – undskyld, hr. formand – på dette område, og det er måske nok noget af den kerne, hvorom denne kamp har stået. Det synes jeg man også skal tænke lidt på, når man må konstatere, at Folketinget faktisk er kaldt ind for at løse en problematik, som man ved nogen ihærdighed ved forhandlingsbordet faktisk kunne have løst. Folketinget er halet ind under dæknavnet PROSA, men for at skabe en situation, hvori valget kunne udskrives.

Det er ikke det eneste punkt, hvor Folketinget ligesom er blevet ført bag lyset. Det er også under udvalgsarbejdet blevet klargjort – det fremgår af bilagene til betænkningen – at Folketinget er blevet trukket ind på grund af en trussel om, at det ikke kunne fungere, at forsvaret ville blive lammet, og at politiet også ville være lammet på en række væsentlige områder på grund af en kommende udvidelse af konflikten. Det er under udvalgsarbejdet dokumenteret, at det ikke ville være tilfældet, fordi regeringen faktisk også har dokumenteret, at den har tillid til, at PROSA vil overholde de aftaler, som de har indgået.

Hvad er en aftale? I henhold til Christian den Femtes danske lov er en aftale jo, hvad enten den er mundtlig eller skriftlig, sikret, så længe den kan bevises, og deri ligger faktisk, at regeringen ikke har haft noget grundlag for at gennemføre dette indgreb.

Så vil jeg da godt sige om hele diskussionen om praksis eller ikke praksis, at det har vi faktisk også fået et svar på fra ministeren, og selv om der har været rejst tvivl om en række af de svar, som ministeren har givet, vælger jeg da i alle tilfælde at tro på det svar, som ministeren gav på spørgsmål 13 og 14. Jeg tillader mig at citere svaret: »I forbindelse med love vedrørende fornyelse eller forlængelse af kollektive overenskomster og aftaler er der ingen fastlagt procedure, og det står i hvert enkelt tilfælde Folketinget frit at vælge den fremgangsmåde, der findes mest hensigtsmæssig.«

Hvis Folketinget finder, at det er mest hensigtsmæssigt i denne situation at lade loven få virkning fra den dato, arbejdsstandsningen ophører, så nytter det ikke at hale Per Jacobsens og alle mulige andres digre værker op på talerstolen og slå hinanden i hovedet

[Carsten Andersen]

med dem; man skal snarere beslutte sig for at se, hvor flertallet ligger for datoen for lovens ikrafttræden, og hvad det er, der skal ske.

Til slut vil jeg sige, at der hos folk, man har sat til at passe virksomheden i henhold til friholdesaftaler, er en forventning om, at man får betaling for det arbejde, man har lavet i henhold til en overenskomst, og det vil være at lægge gift for nogle ordentlige friholdesaftaler, i særdeleshed hvor der er nogle omfindelige områder, hvis man ikke behandler de folk ordentligt, som passer friholdesaftalerne og sørger for, at virksomhederne kan løbe nødtørftigt rundt under en konflikt.

Estrup (RV):

Der er intet under udvalgsarbejdet, som har ændret vores opfattelse af, at dette lovforslag er nødvendigt, og at der er så væsentlige samfundsinteresser på spil, at vi har brug for og pligt til at foretage dette indgreb. Dette siger jeg uanset de bemærkninger, der er fremsat i forbindelse med spørgsmålet om en eventuel udvidelse af konflikten til forsvar og politi; de har ikke spillet nogen rolle set fra en radikal synsvinkel; vi mener, at der er rigelig begrundelse, som situationen ser ud i dag.

Derfor skal jeg indskrænke mig til at komme med nogle bemærkninger i anledning af det ændringsforslag, som er blevet stillet vedrørende § 12, stk. 2.

Sagen er jo, at der under udvalgsarbejdet er skabt tvivl om praksis i forbindelse med sådanne konflikter, hvornår de nye aftaler træder i kraft, og om der er tilbagevirkende eller ikke tilbagevirkende kraft i sådan nogle aftaler. Den tvivl må siges at være berettiget, forekommer det os, oven i købet i et sådant omfang, at man vel kan sætte spørgsmålstegn ved, om bemærkningerne i lovforslaget til § 12, stk. 2, er dækkende.

Praksis har vi fået belyst i rigt omfang under udvalgsarbejdet, og den er det unægtelig vanskeligt at få hold på. Der er eksempler på både det ene og det andet, på aftaler, hvor man har givet tilbagevirkende kraft, og på aftaler, hvor man ikke har givet tilbagevirkende kraft, på indgreb, der har fået tilbagevirkende kraft, og måske på flere indgreb, der ikke har fået tilbagevirkende kraft.

Man kan måske oven i købet nævne et særligt eksempel, nemlig at man i en voldgiftsdom fra 1985, hvor der var tale om en overenskomststridig arbejdsnedlæggelse, faktisk også lovgav med tilbagevirkende kraft. Det forekommer os ganske overraskende. På den baggrund er vi nået til det resultat, at det må være rimeligt at fjerne § 12, stk. 2, og vi vil derfor stemme for ændringsforslaget.

Elisabeth Bruun Olesen (VS):

Jeg har lært i alle tilfælde én ting i denne folketingssamling: at hvis man på et spørgsmål til en minister skal have et 100 pct. korrekt svar, skal man kende svaret på forhånd, for så kan man finde ud af, hvordan man skal spørge. Ellers vil ministeren, i alle tilfælde hvis der er politisk sprængstof i spørgsmålet, forsøge at give det mest luftige svar.

Jeg kunne skam aldrig nogen sinde drømme om at beskyldte nogen minister for bevidst at lyve, men fra løgnet til den fulde sandhed er der unægtelig et stort spring. Der ligger et stort rum af fortællelser og undladelser midt imellem.

I PROSA-sagen har ministeren som bilag til lovforslaget skrevet om konsekvenserne af en konflikt ud over 1. september. Der står, at fra den 11. august kunne de friholdte opgaver vedrørende politiet og forsvaret m.v. indtages i konflikten til enhver tid med 14 dages varsel, og det er sandelig så sandt, som det er sagt og skrevet. Men ministeren skriver ikke, at han udmærket vidste, at den 12., dagen efter, sagde PROSA, at de ikke havde nogen planer om at udvide konflikten, og at man troede på PROSA. Det har vi fået besvaret. Det har selvfølgelig stået i dagspressen, det har ministeren ret i, men det havde dog været på sin plads, at ministeren, hvis man skulle have sagen 100 pct. korrekt belyst, anstændigvis også havde skrevet, hvad PROSAs holdning var.

Det er og bliver den rene og skære formalisme at sige, at ministeren ikke har gjort noget ukorrekt. Nej, det kan da godt ske, men politisk anstændighed er der ikke tale om. Tværtimod, det virker, som om man har ønsket at give et andet indtryk.

Vi har sammen med Socialdemokratiet og SF stillet forslag om at slette § 12, stk. 2, da denne bestemmelse kan opfattes som en ekstra straffeekspedition over for PROSA.

[Elisabeth Bruun Olesen]

Der er blevet talt meget om praksis eller ej, så det skal jeg ikke gå videre med, men blot endnu en gang sige, at det ikke har kunnet dokumenteres, at det er praksis. Praksis er faktisk dobbelttydig. Så jeg er glad for, at der nu er flertal for at slette denne bestemmelse.

Til sidst skal jeg blot sige, at lovindgrebet i denne konflikt viser en uhyggelig tendens. En offentlig arbejdsgivermodpart behøver åbenbart ikke at anstrenge sig specielt meget for at komme frem til brugelige løsninger, fordi han ved, at han til enhver tid kan lovgive, hvis han skulle ønske det, og det gør han så. Den måde at handle på gør det meget svært for det offentlige arbejdsmarked at skabe et ordentligt arbejdsmiljø med gode og tilfredsstillende arbejdsforhold, som kan fastholde en kvalificeret arbejdskraft på de områder, hvor der også er beskæftigelse at få i den private sektor.

Arbejdsministeren (Henning Dyremose):

Med hensyn til det spørgsmål, som hr. Kaj Poulsen og nu senest fru Elisabeth Bruun Olesen rejste, om formuleringerne i bilaget på side 3, har jeg nu forstået, at alle er enige om, at formuleringerne er korrekte. Det, diskussionen står om, er, om der også skulle have været en formulering vedrørende, hvad PROSA har sagt – ikke på et møde, som er afholdt mellem PROSA og Finansministeriet og dermed nogle, der repræsenterer regeringen, nej, på et møde, der blev afholdt mellem Datacentralen og PROSA/Datacentralen, altså et selvstændigt selskab og den faggruppe, der forhandlede med det selskab. Det var i øvrigt ikke et forhandlingsmøde, det var en orienterende drøftelse.

Det spørgsmål, som så bliver rejst, er: skal ministeren anføre, hvad der under den orienterende drøftelse mellem to parter i en konflikt bliver sagt af den ene part, eller skal ministeren ikke? Jeg har valgt ikke at gøre det.

Det står nemlig lige så klart, når man ser dagspressen for de pågældende dage, specielt en række aviser fra fredag den 14. august – jeg kan nævne Politiken, jeg kan nævne Berlingske Tidende, jeg kan nævne Børsen – at da havde PROSA ingen planer om at optrappe konflikten. Men jeg vil gerne gøre opmærksom på, at det, der står i punkt 6 på

side 3 i bilaget, er, at de friholdte opgaver kan inddrages. Selv om PROSA på et møde den 12. august har sagt, at de ingen planer herom havde, er det jo muligt at ændre planer, og så ville det have været både lovligt og i overensstemmelse med gældende ret, at de på et senere tidspunkt havde sagt: nu ændrer vi vores planer, og med 14 dages varsel opsiges vi. Derfor valgte jeg ikke at tage den oplysning med, men jeg glæder mig over, at det er konstateret, at der er ingen, der betvivler, at det er korrekt formuleret, hvad der står i bilaget.

Behandlingen af ethvert lovforslag har sit særlige særpræg, og ved behandlingen af dette lovforslag har særpræget været, hvad ordet praksis betyder. Det vil jeg godt sige på den måde, at praksis er, hvad man plejer. Og hvad plejer så Folketinget at gøre, når Folketinget standser konflikter? Ja, det spørgsmål har Folketinget taget stilling til fem gange i de sidste ti år. To gange i 1977 tog Folketinget ikke stilling til spørgsmålet, men overlod det til et paritetisk nævn. Af de fem gange, hvor man har taget stilling, var der én gang i 1981, hvor loven fik tilbagevirkende kraft i forbindelse med en Grønlandsoverenskomst. Der var tre gange, i 1981, i 1985 og i 1987, hvor loven ikke fik tilbagevirkende kraft, og så var der én gang i 1985, hvor den pågældende lov fik fremadvirkende kraft, nemlig 4¹/₂ måned efter ikrafttrædelsen. Det var også en Grønlandsoverenskomst. De to tilfælde, hvor man ikke fulgte praksis med at give ikketilbagevirkende kraft, vedrørte begge Grønland. Jeg tror, at alle uheldede folketingsmedlemmer vil give mig ret i, at når der er tale om danske overenskomster, så plejer Folketinget ikke at give tilbagevirkende kraft.

Der har været henvist til lovindgrebet fra 1981 i forbindelse med nærings- og nydelsesmiddelindustriens forligsskitse, som var nedstemt af arbejderne, og som blev ophøjet til lov. Da udløb forligsperioden, den gamle overenskomst den 1. april 1981, og konflikten brød ud den 22. april. Hr. Kaj Poulsen har i dag bekræftet det, der stod på side 5 i fremsættelsen, at lønforhøjelserne fik virkning fra 4. maj. Lønforhøjelserne fik altså ikke virkning fra den gamle overenskomsts udløb. Lønforhøjelserne fik heller ikke virkning fra det tidspunkt, hvor konflikten brød ud. Det er jo det, vi diskuterer i forbindelse med nærværende lovforslag: hvornår skal

[Arbejdsministeren]

man have lønforhøjelsen fra? Og i 1981, da den socialdemokratiske regering skulle tage stilling, gav man altså lønforhøjelsen virkning fra 4. maj, dvs. de pågældende fik ingen lønforhøjelse for perioden 1. april–21. april, hvor de ikke var i konflikt. De fik heller ingen lønforhøjelse for perioden 22. april–3. maj, hvor de var i konflikt. Der var altså ikke tilbagevirkende kraft i 1981.

Så tror jeg, at hr. Kaj Poulsen – jeg forstod også forleden dag, at han ikke var ordfører i lægesagen – glemte at referere til lægeindgrebet i foråret i år, hvor lovforslagene blev fremsat den 6. maj, og hvor Socialdemokratiet stemte for lovforslaget. Der stod bl.a. i § 11 i det lovforslag:

»Fornyelsen af overenskomsten, jfr. § 1, har virkning fra ikrafttrædelsen.«

Denne formulering er i sit indhold identisk med formuleringen af det § 12, stk. 2, som Socialdemokratiet nu vil have ud. Der stod i bemærkningerne til § 11:

»Det er i overensstemmelse med praksis, at overenskomstfornyelser på områder, hvor der er iværksat lovlige arbejdsstandsninger (frigørelseskonflikt), først får virkning fra det tidspunkt, hvor arbejdsstandsningerne ophører.«

Denne formulering vedrørende § 11 i det lovforslag, Socialdemokratiet stemte for i maj i år, er fuldkommen, ord til andet, identisk med formuleringen i bemærkningerne til dette lovforslags § 12, stk. 2, som Socialdemokratiet nu vil have ud.

Socialdemokratiet har uden overhovedet at rejse en debat om praksis i maj måned i år stemt for et lovforslag med akkurat den samme formulering og ikke taget anstand på bemærkninger, som er fuldkommen identiske med de bemærkninger, der fremgår af nærværende lovforslag. Det er mærkeligt, at Socialdemokratiet uden overhovedet at rejse problemet med ét ord stemte for i maj, men altså mener, at det er så forkert i august.

Men man kan så spørge, om vi ikke i stedet for praksis skulle diskutere, hvad der er rimeligt. Fru Connie Hedegaard havde nogle gode bemærkninger om, hvad der er rimeligt, og dem kan jeg tilslutte mig. Jeg synes, det ville have været mere ærligt, om Socialdemokraterne havde sagt, at de syntes, at PROSA-folkene har fortjent denne gave, og derfor vil de give dem den, men jeg vil godt advare Socialdemokratiet mod at sige det.

Hvis man tænker på rimelighed, var det så rimeligt, at Socialdemokraterne ikke vil give lægerne det med tilbagevirkende kraft, mens de vil give PROSA-folkene det med tilbagevirkende kraft?

Og hvis man skal have en vurdering af rimelighed, så synes jeg også, at man skulle tage telefonen her mellem anden og tredje behandling og ringe til formanden for Funktionærforbundet, Hans Jørgen Jensen, der i øvrigt i 1981 stemte for lovforslaget om, at det ikke skulle være med tilbagevirkende kraft. Han har været konsekvent lige siden 1981, for i søndags skrev han under på et protokollat, hvor Dansk Funktionærforbund på vegne af vagt- og sikkerhedsfunktionærerne siger og skriver under på i protokollatet – jeg citerer fra § 3:

»Nye lønninger m.v. træder først i kraft fra datoen for arbejdets genoptagelse.«

Mon ikke det er udtryk for det, vi måske ikke tilstrækkelig klart, men alligevel i overensstemmelse med den næsten almindelige praksis har skrevet i bemærkningerne? Mon ikke det er grunden til, at hr. Hans Jørgen Jensen har skrevet under på det? Mon ikke det er grunden til, at Nærings- & Nydelsesmiddelarbejderforbundet i 1981 indgik en aftale om det?

Synes Socialdemokratiet virkelig, det er rimeligt, at vagt- og sikkerhedsfunktionærerne ikke får en lønforhøjelse med tilbagevirkende kraft? Lægerne, hvor Socialdemokraterne stemte for lovindgrebet, får det heller ikke med tilbagevirkende kraft, men PROSA skal altså have det med tilbagevirkende kraft.

Er det den ligestilling af de forskellige grupper i fagbevægelsen, Socialdemokratiet ønsker? Ønsker Socialdemokratiet, at PROSA skal have denne positive særbehandling i forhold til Dansk Funktionærforbund, i forhold til nærings- og nydelsesmiddelarbejderne? Jeg sætter spørgsmålstejn ved det, og jeg glæder mig til at høre svaret.

Nej, det, der er sket her, er vel noget, som SF og VS kan sige Socialdemokratiet tak for. Det er et udtryk for den bevægelse, Socialdemokratiet er i gang med i retning af at ville føre arbejdsmarkedspolitik på de præmisser, som plejer at være SFs og VS'. Jeg sagde under førstebehandlingen noget i retning af: hvorfor har hr. Kaj Poulsen lagt sin stemmeføring om? Det er vel ikke, fordi hr. Kaj Poulsen ønsker at skjule, at på det arbejds-

[Arbejdsministeren]

markedspolitiske område er det umuligt for Socialdemokratiet at føre politik sammen med SF og VS, hvis ikke et eventuelt fremtidigt flertal bliver nødt til at overtage den arbejdsmarkedspolitik, som SF og VS står for? SF og VS er konsekvente, når vi behandler disse indgreb i Folketinget.

Jeg synes, udvalgsbehandlingen og hr. Kaj Poulsens indlæg i dag viser, at Socialdemokratiet har bevæget sig væk fra tidligere standpunkter i Folketinget – så sent som i maj i år – at Socialdemokratiet tager afstand fra de almindelige aftaler, den store, organiserede fagbevægelse indgår frivilligt, for at imødekomme SF og VS.

Så jeg vil gentage et spørgsmål, jeg også stillede ved førstebehandlingen: hvordan tror hr. Kaj Poulsen det skulle gå, hvis Socialdemokratiet på et eller andet tidspunkt var nødsaget til at føre arbejdsmarkedspolitik sammen med SF og VS? Svaret synes at være ganske klart: hvis Socialdemokratiet nogen sinde kommer til det, bliver det på SFs og VS' forudsætninger, og det er ingen i dansk arbejderbevægelse tjent med.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Bruun Olesen (VS):

Arbejdsministerens svar vedrørende udformningen i bilaget, og hvorfor man havde skrevet, hvad man havde skrevet, og undladt noget, var et meget godt og klart eksempel på det, jeg forsøgte at belyse i mit første indlæg, nemlig at man har udviklet en politisk praksis, hvor man aldrig skriver det hele, men hvor vi selv skal tænke os til halvdelen. Det kan godt ske, at det formelt set er korrekt – jeg sagde faktisk, at det tvivlede jeg ikke om at det var – men der er langt fra det, der formelt set er korrekt, til, hvad der er politisk anstændigt. Ministeren sagde: jamen det var ikke Finansministeriet, det var Datacentralen. Jeg skal påpege over for ministeren, at bilaget hedder: »Opregning af de konkrete konsekvenser af en konflikt ud over den 1. september på Datacentralen«. Jeg skal også sige til ministeren, at § 1 handler om den kollektive overenskomst mellem I/S Datacentralen af 1959 og PROSA/DC om løn osv. Det vil sige, at det ikke er ligegyldigt, hvad der er blevet sagt på et møde mellem Datacentralen og PROSA. Det er lige så betydningsfuldt, som hvis det var blevet sagt til

finansministeren, for det her handler også om Datacentralen.

(Kort bemærkning).

Dohrmann (FP):

Jeg skal kort meddele, at Fremskridtspartiet vil stemme imod det stillede ændringsforslag.

Derudover har jeg kun den bemærkning, at nu her på den sidste mødedag før folketingsvalget befinder vi os igen i nøjagtig den samme situation, som vi har set næsten 100 gange, nemlig at Det Radikale Venstre også her under valgkampen går ud og siger: jamen vi skal have den nuværende statsminister – samtidig med at man støtter, at der bliver gennemført socialdemokratisk politik. Det er ikke særlig troværdigt, men det er typisk radikalt.

(Kort bemærkning).

Ole Espersen (S):

Jeg synes, at arbejdsministerens bemærkninger gør sagen noget alvorligere, end den egentlig var. Her tænker jeg især på bilaget, hvor man som en mulig konsekvens af en fortsættelse af strejke og lockout nævner politiet, forsvaret og Folketinget.

Nu kunne jeg måske have tilgivet arbejdsministeren, hvis ministeren ikke vidste, at PROSA ganske klart havde sagt, at man ikke ville gå til den konsekvens. Det kunne jeg have tilgivet, for det kan jo ske, især når det er en forhandling af den karakter, som ministeren nævnte. Men ministeren siger udtrykkelig her, at ministeren valgte – det sagde han to gange – ikke at medtage den yderst relevante oplysning, at PROSA havde sagt, de ikke ville gå til den konsekvens.

Lad mig tilføje, at som svar på spørgsmål 27 fra udvalget siger ministeren, siger regeringen, at naturligvis stoler man på PROSA, hvis PROSA lover ikke at gøre det, vi her diskuterer. Hvis man stoler på PROSA, synes jeg, det ville være yderst vigtigt for Folketinget at få den oplysning med. Men ministeren valgte ikke at tage den med, og det er os fuldstændig uforståeligt.

Det er ikke nok, som ministeren har fremhævet et par gange, at selve det, der står, ikke er forkert i sig selv. Ministeransvarlighedsloven forudsætter, at man ikke blot giver korrekte oplysninger, men at man også giver

[Ole Espersen]

tilstrækkelige oplysninger, således at Folketinget ikke vildledes. Og det er den situation, vi diskuterer her.

(Kort bemærkning).

Estrup (RV):

Jeg synes ikke, hr. Dohrmanns bemærkninger om, at vi støtter regeringen, men fører socialdemokratisk politik, skal have lov at stå uimodsigt.

Det er rigtigt af hr. Dohrmann at bemærke, at Det Radikale Venstre i dag som en række tidligere gange har korrigeret kursen på punkter, hvor vi syntes, det var nødvendigt. Men det, som har gjort samarbejdet mellem Det Radikale Venstre og regeringen frugtbart på så mange måder, hvilket også kan iagttages i dag, er den lydhørhed, regeringen har vist, også når den ikke var enig med Det Radikale Venstre.

Formanden:

Hr. Kaj Poulsen. Vi går nu til anden omgang, og de ordførere, der måtte ønske ordet, bedes markere.

Kaj Poulsen (S):

Jeg må nok sige, at med den tale, ministeren holdt her, kan vores konklusion ikke blive anderledes, end at vi ikke kan stole på de oplysninger, den minister kommer med.

Nu er vi i den lykkelige situation, at det er den sidste mødedag, inden der kommer en anden arbejdsminister. Ellers havde det fået voldsomme konsekvenser for Folketingets arbejde, når ministeren på den måde forsøger at misinformere Folketinget ved manglende oplysninger.

Ministeren står her og siger: jamen det stod jo i dagspressen, og så må man gå ud fra, at Folketingets medlemmer ved, at det er sådan og sådan.

Jeg står her med en pressemeddelelse fra den 24. april fra arbejdsministeren, hvor ministeren siger:

»Det betyder imidlertid ikke, at de ledige skal gå og vente så længe. I løbet af sommeren vil jeg således tage en række initiativer, som hjælper de langtidsledige.«

Vi kan ikke stole på, hvad der står i pressen, ikke engang når det kommer fra ministeren. Derfor er der et krav til ministeransvarlighedsloven om, at ministeren skal give Folke-

tinget rimelige og redelige oplysninger, så Folketinget kan tage stilling. Man kunne spørge: hvor lang tid regner ministeren med at sommeren skal vare, når man udsender en sådan meddelelse i april måned?

Ministeren var igen inde på spørgsmålet om 1981-aftalen og sagde, at den ikke blev gennemført fra det tidspunkt, overenskomsten udløb. Det er jeg opmærksom på. Det har jeg refereret. Men overenskomsten blev gennemført med tilbagevirkende kraft til den 4. maj 1981, som der står i lovforslaget. Ifølge lovforslaget og ifølge bekendtgørelse i Lovtidende og Statstidende havde loven virkning fra den 6. maj, altså tilbagevirkende kraft.

Når ministeren nævner Dansk Funktionærforbunds aftale, sammenligner ministeren med en aftale, hvor man har indgået forlig mellem to parter, hvor man giver og tager, og siger, at lovgivningen absolut skal være på samme måde.

Det, der er vores opgave, når vi skal have fat i – desværre for mange gange – overenskomstspørgsmål, er at sørge for, at lovgivningen er så neutral som overhovedet muligt for de parter, vi lovgiver for. Og den neutralitet er kommet til udtryk i det ændringsforslag, vi har stillet.

Der er ikke den aftale, ministeren hentyder til, i 1981-loven, og ministeren hentyder til 5-6 andre forslag i 1981. Jeg kan godt forstå, at ministeren ikke fortæller, hvad det er for nogle. Men det er den sædvanlige måde, ministeren argumenterer på.

Jeg synes nok, at ministeren glemte § 11, 3. pkt., i lægekonfliktloven, som man dog trods alt har været så hæderlig at beskrive for os i udvalget, nemlig at der var en undtagelse for områder, der ikke var ramt af konflikt, fra den tilbagevirkende kraft. Og det er præcis det samme, der sker med denne lov. De medlemmer af PROSA, der har været i nødberedskab, som har passet de friholdte områder, er undtaget. For alle, der har været i strejke og er lockoutet, får denne beslutning ingen indflydelse.

Det er måske baggrunden for, at der er smuttet noget for Folketinget, måske også for Socialdemokratiet ved lægeloven. Men fordi en minister dummer sig én gang, behøver Folketinget da ikke at lade det gå igennem flere gange.

[Kaj Poulsen]

Så vil jeg godt sige til ministeren: det er ikke, fordi vi vil give PROSA en velfortjent gave. Det drejer sig om, at ministeren forsøger at indføre en praksis til ugunst for lønmodtagerne i dette land, uanset hvor de er organiseret. Det er vi ikke med på. Det kan godt være, at ministeren har et større had til PROSA end normalt, og at det er baggrunden for, at ministeren ønsker, at PROSA skal straffes ekstraordinært, men det er ministerens sag. Det, det drejer sig om her, er, hvilken praksis overenskomstlove skal have i fremtiden.

Og så må jeg sige til ministeren, at i hans sidste politiske og polemiske opgørelse vedrørende samarbejdet, hvordan det skulle gå i fremtiden, glemte ministeren helt, at Det Radikale Venstre nu var kommet på den rigtige linje. Hvordan vil ministeren klare sig i fremtiden, hvis de Radikale bliver ved at være lige så fornuftige?

(Kort bemærkning).

Connie Hedegaard (KF):

Det er blot for at gentage, at det ikke er neutralt, hr. Kaj Poulsen, hvis man får mere ud af, at staten griber ind og løser en konflikt, end hvis arbejdsmarkedets parter selv laver en aftale. Det er da ikke neutralt, men det er det, der kommer til at ske efter Socialdemokratiets forslag. Jeg synes bare, det skal slås fast, at det altså ikke er neutralitet, men det kan være, det er socialdemokratisk arbejdsmarkedspolitik, og dér er vi så uenige. Vi mener ikke, at man skal behandles bedre ved statsindgreb, end man selv kan finde ud af det på et velorganiseret arbejdsmarked.

(Kort bemærkning).

Kaj Poulsen (S):

Når jeg siger, at Folketinget skal være neutralt, så skal det selvfølgelig være over for den arbejdsretlige praksis, aftalepraksis, der er på området. Det er både her fra talerstolen og i bilag i udvalget fortalt, at der er den praksis på det her område, at når man har været ude i konflikt, får man det med tilbagevirkende kraft.

Carsten Andersen (SF):

Jeg vil godt takke ministeren for det klare svar om årsagen til, at Folketinget ikke fik

oplysningerne i første omgang om, hvad årsagen egentlig var til, at vi skulle ind. Ministeren sagde: jamen jeg valgte, hvilke informationer og hvilke ting Folketinget skulle have. Jeg vil godt vende tilbage til, hvad mit ordførerindlæg ved førstebehandlingen startede med, og det skal være mit sidste indlæg i den her omgang.

Det, firkloverregeringen nu går til valg på og siger til folk, hvad man kan vente af dem i fremtiden, er det, statsministeren sagde i Sorø forleden søndag:

»Jeg er overbevist om, at de holdninger og ideer om forholdet mellem det enkelte menneske og samfundet, som firkloverpartierne bygger på, langt bedre passer til den samfundsudvikling, der nu vil komme.«

Er det den samfundsudvikling, og er det det forhold mellem mennesker og samfund, arbejdsministeren her har bebudet at der vil blive, nemlig at vi faktisk skal være mere eller mindre uddannede detektiver for at kunne finde ud af, hvad det er, der er forholdt os, og hvad det egentlig er, vi skal, hvad der er det reelle i de ting, regeringen lægger frem for Folketinget og for folket?

Arbejdsministeren (Henning Dyremose):

Forudsat at den kommende statsminister, som jeg regner med er identisk med den nuværende, vil det, glæder jeg mig meget til at stå til rådighed for Folketinget og lade det efterprøve soliditeten i og rigtigheden af de oplysninger, jeg har givet. Det er jeg helt tryk ved, og jeg glæder mig oven i købet til den diskussion med hr. Ole Espersen og hr. Kaj Poulsen. Der er klart givet accept af, at formuleringen i bilaget er i overensstemmelse med, hvad der er korrekte oplysninger.

Jeg har klart dokumenteret, at for så vidt angår dansk lovgivning, der standser igangværende konflikter, har vi gennemført det, der er i overensstemmelse med praksis i de sidste 10 år. Men for så vidt angår Grønlandsoverenskomster har jeg redegjort for, at der har været to forskellige metoder.

Jeg står trykt til rådighed, og det glæder jeg mig til, og det regner jeg da også med at gøre. Hr. Kaj Poulsen henviser til lægeoverenskomsten og siger, at der var nogle områder, hvor det fik tilbagevirkende kraft. Jamen hr. Kaj Poulsen overser den kendsgerning, at de andre områder ikke var ude i konflikt.

[Arbejdsministeren]

Der var altså ikke tale om en parallel situation til den, vi beskæftiger os med her, hvor vi standser en igangværende konflikt. Så hr. Kaj Poulsen overså faktisk det væsentlige.

Hr. Kaj Poulsen taler så meget om tilbagevirkende kraft fra 6. maj til 4. maj i forbindelse med 1981-indgrebet, men han undlod totalt at nævne, at overenskomsten udløb den 1. april, at konflikten brød ud den 22. april, og at lønforhøjelsen blev givet fra den 4. maj.

Jeg må formode, at jeg derfor kan fortolke hr. Kaj Poulsens bemærkninger på den måde, at det, Socialdemokratiet mener at opnå med sit ændringsforslag, er, at lønforhøjelsen får virkning fra 18. august 1987, der var fremsættelsesdagen for nærværende forslag, og ikke for den periode, hvor der var konflikt, og ikke for den periode, hvor overenskomsten udløb. Det gælder i hvert fald, hvis man skal sidestille med behandlingen i 1981.

(Kort bemærkning).

Kaj Poulsen (S):

Jeg undlod ikke at fortælle, at det var fra 1. april. Det sagde jeg i mit første indlæg. Det, jeg sagde, var, at det, Folketinget tog stilling til, var en aftale, der var indgået på arbejdsmarkedet, og som Folketinget gennemførte med tilbagevirkende kraft fra den 6. maj, da loven blev stadfæstet og arbejdet blev genoptaget, og lønforhøjelserne blev givet fra den 4. maj. Det er tilbagevirkende kraft, hr. minister.

Jeg har ikke undladt at fortælle om lægekonflikten, men jeg gjorde opmærksom på, at der i § 11, 3. pkt., var en formulering, som jeg i hvert fald har forstået sådan, at de mennesker, som ikke deltog i konflikten, ikke var omfattet af det, der står i § 11, 1. pkt. Det har ministeren nu tolket anderledes. Ministeren havde været mere redelig, hvis han dengang havde fortalt os det. Men vi har dummet os, det erkendte jeg også. Men jeg må samtidig sige, at fordi en minister har dummet sig én gang, behøver vi ikke at fortsætte med det. Så må Folketinget prøve at redde ham.

Det er fuldstændige og redelige oplysninger, vi har i den sag, hvad det angår. Vi har opført os redeligt i den sag, og vi har ikke undladt at fortælle noget. Det, det drejer sig om, er, at ministeren ikke, som han har med-

delt os det i udvalget, skal have lov til at indføre en ny arbejdsretlig praksis fra denne regerings side.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

§§ 1-11

vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslaget

vedtoges med 65 stemmer mod 62.

§ 12, således ændret,

vedtoges uden afstemning.

Lovforslagets overgang til tredje behandling

vedtoges uden afstemning.

Formanden:

Jeg foreslår, at lovforslaget går direkte til tredje behandling uden fornyet udvalgsbehandling. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den sidste sag på dagsordenen var:

2) Anden behandling af lovforslag nr. L 252:

Forslag til lov om fastsættelse af vilkår for speciallægehjælp m.v. efter lov om offentlig sygesikring.

Af indenrigsministeren (Enggaard).

(Fremsat 18/8 87. Første behandling 18/8 87. Betænkning 19/8 87).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslagets paragraffer og spørgsmålet om dets overgang til tredje behandling sattes til forhandling under ét.

Ingen bad om ordet.

Afstemning

§§ 1-6

vedtoges uden afstemning.